

Erdőmérnök a Vadgazdálkodási Főosztály élén

Ez év tavaszán fiatal, de tömelletti gyakorlatban edzett erdőmérnök, Kovács Ferenc került az Agrárminisztérium Földügyekért Felelős Államtitkárság Vadgazdálkodási Főosztályának élére. A nagyvad vadászati főidény kezdő hónapjában, szeptemberben beszélgettünk a szakemberrel.

– Mivel gyakornok mérnök korodban közvetlen kollégák voltunk és jó néhány éve ismerjük már egymást, talán nem haragszik meg az Olvasó, ha nem követjük a hivatalosabb magázódás formuláját. Mióta vadászol és hogyan kerültél kapcsolatba a vadászattal?

– A természet szeretete és megismerésének igénye gyerekkorom óta közel állt hozzám. A vadászattal testközelből már kamazsként ismerkedtem meg, ami ebben az időszakban teljesen magával ragadott. Ekkor vettem bele magam a vadászati szak- és szépirodalom olvasásába és ezzel együtt a természetfotózásba. Innen már egyenes út vezetett Sopronba az egyetemre, ahol az erdőmérnöki szakon egy számomra új világ tárult fel az erdészet és a vadgazdálkodás témakörében. Az első „sajátpuskás” vadászskalandok is egyetemista koromban értek.

– Hogyan alakult a szakmai pályafutásod, milyen elhivatottság vezérel?

– Az egyetem elvégzését követően az Ipoly Erdő Zrt.-nél töltöttem gyakorlati éveimet, ahol nagyon sokat tanultam tömelletti, közvetlen kollégáimtól.

Ezt követően – a Dunát átlépve – a Pili Parkerdő Zrt.-nél folytattam pályafutásomat, ahol hamarosan a Budapesti Erdészet erdőgondnoka lettem. Itt a

fővárosi erdők erdészeti kezelésén túl a vadászati ágazat irányítása is feladataim közé tartozott.

Nagy kihívást jelentett a térségben élő 2 millió ember közvetlen környezetében (sokszor a lakóházaktól pár tíz méterre) eredményes vadgazdálkodást folytatni. A szakmai feladatok elvégzésén túl óriási figyelmet kellett fordítani a kommunikációra, ahol első lépésként nekünk kellett megérteni, hogy mi a lakosság félelme, problémája, igénye, és csak ezt követően tudtuk eredményesen megérteni a nagyközönséggel, hogy mi a mi tevékenységünk oka, célja és eredménye.

A Budapesti Erdészetnél eltöltött 7 év nagy tanulsága volt számomra megtapasztalni, hogy a fővárosban és közvetlen környékén a teljes erdei ökoszisztémát megóvni, azzal tartamosan és etikusan gazdálkodni csak akkor vagyunk képesek, ha a társágazatok és hatóságok nem azon munkálkodnak, hogy a másikat gyengítsék, hanem hogy közösen, szorosan együttműködve, a partnereket tiszteletben tartva érjünk el eredményeket.

Úgy gondolom, példás összhang valósult meg az erdő- és vadgazdálkodás, valamint a természetvédelem között, amely együttműködéshez a szakhatóságok is csatlakoztak. Ez az összhangkeresés azóta is meghatározza teljes szakmai tevékenységemet.

– Hogyan értékeled a vadászat és a vadgazdálkodás jelenlegi helyzetét és mit tartasz az ágazat legfőbb problémáinak, kihívásainak?

– Jelenleg az egyik legfőbb probléma a korábban említett társágazatokkal való összhang hiánya. A vadgazdálkodást nem lehet elképzelni az erdő- és a mezőgazdálkodás nélkül. Ugyanígy nem szabad a vadgazdálkodástól a természetvédelmi célok megvalósítását elválasztani.

Nem szabad elfelejteni, hogy a vadállomány döntően erdőgazdálkodással vagy mezőgazdálkodással aktívan kezelt természeti környezetben él, ott pihen, mozog, táplálkozik és szaporodik.

Az eredményes vadgazdálkodáshoz nélkülözhetetlen, hogy helyi szinten megfelelő kapcsolat alakuljon ki az egyes szereplők között. Az Agrárminisztérium Vadgazdálkodási Főosztályának kötelékében dolgozó 52 tájegységi fővadász egyik leghangsúlyosabb feladata pontosan erre irányul: kapcsolatot tartanak és

az összhang irányába terelik a vadgazdálkodókat a földhasználókkal, hatóságokkal, képviselői szervezetekkel.

Ezenkívül természetesen komoly problémaként jelentkezik az ASP terjedése is, ahol már nem az a feladat, hogy miként tudjuk a kórt megelőzni, hiszen már együtt kell élnünk a betegség magyarországi jelenlétével. A legfontosabb feladat ezért ezen a téren, hogy egy olyan jövőképet alakítsunk ki a vadgazdálkodási ágazat számára, melyben az egyik legfontosabb vadfajunk jóval kisebb fajsúllyal szerepel.

– Számtalan fórumon elhangzott, hogy Magyarországon túltartott és alulbecsült a nagyvadállomány, szükséges az állományok tűrhető szintre való csökkentése. Mit gondolsz erről a problémakörrel?

– A becslési és a terítékadatok összehasonlítása után nem lehet kétséges, hogy a vadállomány felmérésének hatékonysága kívánivalót hagy maga után. Jelenleg is folyik kutatás a Vadgazdálkodási Főosztály megbízásából, amely kidolgozza annak a protokollját, hogy miként lehet a vadállomány környezetre gyakorolt hatásából a vadkilövés mértékét meghatározni. Ez is az egyike lehet azoknak az eszközöknek, amelyek a nagyvadlétszám mindenki által elfogadható szintre történő beállítását szolgálják.

– Várható a közeljövőben az ágazatot érintő jogszabály-módosítás?

– A jogszabályoknak folyamatosan lépést kell tartani az étellel, ennek megfelelően a jogalkotás folyamatos feladat a Minisztérium számára. Ugyanúgy, ahogy az egyes felmerülő témakörök kutatásának ösztönzése is, hiszen az ágazatpolitikai döntéseknek biztos szakmai alapokon kell nyugodniuk, amit sok esetben kutatási eredményekkel kell alátámasztani.

Vannak még szabályozatlan vagy kevésbé jól szabályozott területek is a vadgazdálkodás területén, ilyen pl. a belterületen megjelenő vadfajok kérdésköre, ami egy korábban nem létező probléma, vagy a közutakon történő vad-gépjármű ütközések problémaköre, melyek az idő előrehaladtával és a felgyorsuló világgal egyre gyakrabban és egyre súlyosabb következményekkel zajlanak le, többnyire a vadgazdálkodó teljes mértékű ráhatási lehetősége nélkül. A megfelelő jogi háttér megteremtése mindkét esetben egy fontos előttünk álló feladat.

Nagy László